

SAMMANFATTNING:

Hösten 2014 aviserade den då nytillträdde utrikesministern Margot Wallström att regeringen ämnade föra en feministisk utrikespolitik. Vad detta innebar var länge oklart men Wallström har konkretiserat den feministiska utrikespolitiken till att fokusera på kvinnors rättigheter, resurser och representation. Det är en liberalfeministisk linje, vilket i praktiken gör att den inte skiljer sig nämnvärt från alliansregeringens förda politik.

Den feministiska utrikespolitiken

AV: CARL ALBINSSON

När Stefans Löfvens regering klev ut från den kungliga konseljen på slottet i oktober 2014 flockades reportrarna kring den nyutnämnda utrikesministern Margot Wallström. Med tanke på att statsminister Löfven saknade såväl regeringserfarenhet som utrikespolitisk rutin var utnämningen av den före detta EU-kommissionären en stor framgång för regeringen. På tröskeln till det kungliga slottet aviserade Wallström att regeringen ämnade föra en feministisk utrikespolitik.

Vad den nya feministiska utrikespolitiken innebar i praktiken var dock höljt i dunkel under en lång tid, men efter ett par månader i Arvfurstens palats kokade Margot Wallström ner den till tre R; rättigheter, representation och resurser. På grund av höstens och vårens utrikes- och säkerhetspolitiska turbulens kring ubåtar i

skärgården och allvarliga problem i den svensk-saudiska relationen har dock den feministiska utrikespolitiken avfärdats med raljanta toner från borgerligt håll. Många politiker och opinionsbildare har varit oroliga för att den ska leda till en återgång till 1980-talets politik där Sverige skrek högt om förhållanden i Latinamerika och Asien men inte förmådde att kalla en katt för en katt kring det som utspelade sig i närområdet. UD:s säkerhetsrådskampanj och beskrivningen av Sverige som en "oberoende röst i världen" har delvis bekräftat dessa farhågor. Andra har fruktat att den feministiska utrikespolitiken skulle inbegripa undfallenhet gentemot Ryssland och en övertro på mjuk makt, vilket Wallström dock avfärdat.

Problemformulering

Att skapa en värld för både män och kvinnor är helt avgörande för mänsklighetens framtid och därför bör regeringens feministiska utrikespolitik kritiserars i sak – inte i svepande ordalag.

Idag kallar sig tre av fyra borgerliga partiledare "feminister", vilket gör att begreppet är svårt att definiera. En feministisk utrikespolitik kan innebära alltifrån Gudrun Schymans dogmatiska pacifism till Birgitta Ohlssons vurmande för Nato. Var på skalan befinner sig Löfvens och Wallströms feministiska utrikespolitik?

Det finns många olika feministiska teoribildningar, jag har dock valt att dela in dem i tre huvudteorier; liberalfeminism, radikalfeminism och poststrukturell/modern feminism, då dessa i stort är kopplade till feminis-

mens historia och feminismens tre vågor. Genom att identifiera vilken av dessa huvudteorier den feministiska utrikespolitiken står närmast kan man formulera en borgerlig kritik som riktar in sig på dess faktiska innehåll. Generellt är det liberalfeminismens marknadsekonomiska och rättighetsorienterade teorier som ligger närmast de borgerliga värderingarna medan den postmoderna feminismens dekonstruktionsteorier ligger längst ifrån dem. En tydlig skiljelinje mellan de olika inriktningarna är att liberalfeminismen är individorienterad medan radikalfeminismen och den poststrukturella/moderna feminismen är kollektivistisk och således också längre ifrån borgerliga värderingar och politik.

Syftet med rapporten är att tydliggöra det konkreta innehållet i den feministiska utrikespolitiken och sedan granska densamma utifrån ett borgerligt perspektiv. Det är, än så länge, relativt oklart vad den feministiska utrikespolitiken betyder konkret. Eftersom undersökningen ska analysera förstahandsinformation, inte analyser, kommer endast UD:s officiella huvudkommunikation i ämnet att användas som material. Materialet finns sammanställt på UD:s hemsida och består av utrikesdeklarationen,

tre linjetal, en intervju och en debattartikel.¹ I rapporten kommer de att klassificeras utifrån de tre feministiska teorierna, vilket sammanvägt kan ge en bild av innebörden i regeringens feministiska utrikespolitik.

Feminismens tre vågor och teorier

Generellt går det att dela in feminismens historia i tre feministiska vågor vilka alla har en koppling till en egen typ av feminism. Feminismens första våg svepte in under 1700-talet i spåren av upplysningen. Denna rörelse fokuserade på kvinnors rättigheter och mynnade så småningom ut i den liberalfeministiska rörelsen som nådde sin kulmen i kampen för kvinnlig rösträtt. Kortfattat vill liberalfeminismen ge kvinnor tillträde till det offentliga och makten samt fokusera på individen och hennes möjligheter.²

Den första vägen följdes upp av en andra våg i efterkrigstidens västvärld. Denna gav upphov till radikalfeminismen vars huvudfokus riktades mot områden som tidigare hade betraktats som privatliv och således var fredade från politik, exempelvis sexualitet och abort. Radikalfeminismen menar att samhället är präglad av ett patriarkat där kvinnor utsätts för ett strukturellt förtryck som tar sig tydliga uttryck i

exempelvis pornografi och prostitution. Genom omfattande institutionella reformer vill radikalfeminismen förändra samhället och bryta det patriarkala förtrycket. Radikalfeminismen är kollektivt orienterad.³

Feminismens tredje våg var 1990-talets introduktion till ett postmodernt och intersektionellt perspektiv i feminismen. Denna teoribildning går att kategorisera som modern och postmodern feminism där en dekonstruktion av exempelvis könen ofta har en central roll. Den moderna och postmoderna feminismen innefattar även andra faktorer som klass och etnicitet i maktanalyserna vilket är att anamma ett intersektionellt perspektiv.⁴

Metod och analysverktyg

Jag har valt att använda delar av ett redan existerande analysverktyg för en kategorisering av en feministisk utrikespolitik. Christian Möllerop har designat ett relativt enkelt men adekvat verktyg för uppgiften, vilken inspirerat mig till att utveckla ett eget.⁵ Nedanstående schema illustrerar det karakteristiska för de tre feministiska vågornas tankegodis enligt analysverktyget.

¹ www.regeringskansliet.se: *En feministisk utrikespolitik*

² Gemzöe: *Feminism*, 2002

³ Ibid

⁴ Ibid

⁵ Möllerop: *A framework for assessing foreign policy from a feminist perspective*, 2015

	Relationen mellan könen	Policyåtgärder	Centrala begrepp
Liberal-feminism	Ingen skillnad på män och kvinnor	Lagar ska inte göra skillnad på män och kvinnor. All diskriminering pga kön ska förbjudas - individfokus.	Jämställdhet, representation, frihet, lagar, regleringar, underordnad, diskriminering.
Radikal-feminism	Kvinnors sexualitet utnyttjas av män	Radikalt ändra alla samhälleliga institutioner för att ge kvinnor representation. Det privata är politik – kollektivt fokus.	Förtryck, diskriminering, dominerande, utnyttjande, underordnande.
Post-strukturell/Modern feminism	Kön är en social konstruktion	Dekonstruera och utmana normer. Könsdiskriminering är sammankopplad med andra maktstrukturer som underordnar grupper baserat på ex klass och ras.	Dekonstruktion, utmana, normer, maktstrukturer intersektionalitet, sociala konstruktioner, underordning, diskriminering.

På UD:s hemsida finns sex dokument under rubriken ”En feministisk utrikespolitik”; tre anföranden av utrikesministern, ett tal av biståndsministern och en intervju med chefstjänstemannen för området.⁶ Genom att granska denna kommunikation med hjälp av ovanstående analysverktyg är det möjligt att klassificera den feministiska utrikespolitiken utifrån tre kategorier – liberal-, radikal- och poststrukturell/modern feminism. Feminismen går givetvis att dela in i fler kategorier än så men kvalitativa innehållsanalyser av detta slag kräver vissa förenklingar för att kunna tillämpas. Det är givetvis inte möjligt att ta med all UD:s kommunikation i en kvalitativ analys, men

⁶ En feministisk utrikespolitik

huvudrubrikerna på den officiella hemsidan kan dock ge en god bild av politikens faktiska innehåll. Analysen kan ge en relativt god bild av vilken typ av feminism regeringens feministiska utrikespolitik sällar sig till.

Analys av Wallströms anföranden

I sin första utrikesdeklaration beskriver utrikesminister Margot Wallström hur IS barbari i Mellanöstern får återverkningar även i Sverige, samt hur Rysslands agerande gentemot Ukraina skapar en mer osäker omvärld. Sverige ska svara upp mot detta genom att bli en mer aktiv medlem av FN och en starkare röst i EU, samt hålla fast vid den militära alliansfriheten. Generellt är Margot Wallströms deklamation inte

uppsendeväckande ur ett socialdemokratiskt utrikespolitiskt perspektiv och den feministiska utrikespolitiken är snarast en bisats i deklamationen;

”Nu formas en feministisk utrikespolitik vars mål är att motverka diskriminering av kvinnor, förbättra kvinnors villkor samt bidra till fred och utveckling. Kvinnors delaktighet i beslutsfattande ska stärkas såväl i länder med fred som i länder i konflikt eller där återuppbygg-nadsarbete pågår. På så vis stärks också hållbarheten i våra samhällen(...) En feministisk utrikespolitik ska genomsyra hela utrikesförvaltningens arbete och syftar till att stärka kvinnors rättigheter, öka kvinnors tillgång till resurser och öka kvinnors representation.”

I ovanstående citat från Wallströms utrikesdeklaration ringar utrikesministern in den feministiska utrikespolitikens mål och konkreta innehåll. Genom att applicera analysverktyget på det som Wallström faktiskt säger går det att se hur det bakomliggande idégodset är tydligt sammankopplat med liberalfeminismen. Att motverka diskriminering, stärka kvinnors rättigheter och resurser är alla klassiska liberalfeministiska käpphästar. Det faktum att den feministiska utrikespolitiken ska genomsyra hela utrikesförvaltningens arbete är svår att bedöma, men det går att härleda till radikalfeminismens vilja till övergripande institutionella reformer.

⁷ Utrikesdeklarationen, 2015

Wallström fortsätter på den liberal-feministiska vägen i sitt anförande inför United States Institute of Peace:

*"There are three indispensable and interdependent concepts that are crucial to the 'how' of moving the feminist foreign policy agenda forward: RIGHTS, REPRESENTATION and RESOURCES – the feminist toolbox."*⁸

Utrikesministerns konkretisering av den feministiska verktygslådan är synnerligen liberalfeministisk i den meningen att rättigheter tycks ha en central roll som policyåtgärd. Liberalfeminismen lägger även vikt vid marknadsekonomi, ägande och representation vilket överensstämmer med Wallströms verktygslåda.

Under sitt anförande i Helsingfors breddar Wallström ämnena för den feministiska utrikespolitiken och påpekar bland annat att denna måste ifrågasätta rådande diskurser, normer och maktstrukturer genom att sätta agendan och bredda säkerhetsbegreppet.

"A feminist foreign policy aims to respond to one of the greatest challenges of this century: The continued violations of women's and girl's human rights – in times of peace and in conflict. Failing to do so will ultimately undermine our overarching foreign policy and security objectives."

Wallströms anförande i Helsingfors skiljer sig inte markant från de tidigare

framträdandena även om en större betoning läggs på kvinnlig representation på toppnivå i fredsförhandlingar. Fler radikalfeministiska och postmoderna perspektiv betonades även om fokus ligger på liberalfeministiska kärphästar som rättigheter och säkerhet för samhällsuppbyggnad. Wallström tar ut svängarna en aning i detta tal men håller sig trots allt inom den liberalfeministiska ram hon satt upp i sina föregående framträdanden. Dock talar Wallström mer om kvinnor som kollektiv än som individer i sitt anförande i Helsingfors vilket är att betrakta som radikalfeministiskt eller postmodern/modern-feministiskt.

Analys av Wallströms och Lövins debattartikel

I debattartikeln i GP slår utrikesminister Wallström och biståndsminister Lövin fast att jämställdhet inte är en mjuk fråga utan en fråga om liv och död för många kvinnor i världen. Bland annat riskerar kvinnor att dö på grund av dålig tillgång till vård vid förlossningskomplikationer och på grund av våld från en man i deras närhet. På många platser i världen växer sig radikala krafter starka, vars mål är att inskränka kvinnors fri- och rättigheter.

Artikeln avslutas med att fem prioriterade punkter presenteras:

"1. Respekt för mänskliga rättigheter och rättsstatsprincipen(...) 2. Bekämpa våld mot kvinnor och flickor i fredstid och

*i konflikt(...) 3. Sexuell och reproduktiv hälsa och rättigheter(...) 4. Stärka kvinnors ekonomiska inflytande(...) 5. En hållbar utveckling(...)"*¹⁰

Undantaget första delen av punkt tre och möjligen punkt fem är dessa punkter i första hand att betrakta som liberalfeministiska. Punkterna illustrerar hela debattartikeln vars innehåll stämmer väl överens med innehållet i Wallströms utrikesdeklaration. Ett stort fokus riktas mot rättigheter, ekonomi och rättsstat. Den postmoderna/moderna feminismen är relativt frånvarande samtidigt som radikalfeminismen går att spåra till enskilda stycken om sexuell och reproduktiv hälsa.

Analys av Isabella Lövins anförande vid FN-förbundet

Biståndsminister Isabella Lövins anförande vid svenska FN-förbundet berör samma punkter som Wallströms utrikesförklaring. Bland annat betonar Lövin att det är kvinnor och kvinnors rättigheter som drabbas värst av fattigdom och osäkerhet då dessa ses som legitima mål i konflikter;

"Den feministiska utrikespolitiken tar sikte på att stärka kvinnors och flickors röster, resurser och representation. Den feministiska utrikespolitiken syftar till att svara upp mot en av vår tids främsta utestående problem, nämligen att kvinnors och flickors mänskliga rättigheter

⁸ Anförande USIP, 2015

⁹ Anförande Helsingfors, 2015

¹⁰ Göteborgs-Posten 8/2 2015: "Jämställdhet skapar fred och välbefinnande"

alltjämt kränks i så många avseenden i så stora delar av världen, inklusive i de utvecklade länderna. När somliga tyckare i Sverige fnyser åt att en regering kallar sig feministisk och anser det vara att slå in öppna dörrar, så vill jag med all kraft understryka att dörrarna inte är öppna i större delen av världen. De är stängda. Och bakom dessa dörrar sker tragedierna.¹¹

I ovanstående citat svarar biståndsmministern upp mot den kritik som riktats mot regeringens feministiska utrikespolitik. Genom att slå fast att det inte handlar om att slå in öppna dörrar svarar Lövin också för ytterligare en konkretisering av politiken. Eftersom rättigheter, resurser och representation utgör policyverktygen som regeringen har att jobba med ska dessa också användas där det är nödvändigt och möjligt. Således bör länder och regioner där kvinnors rättigheter kränks systematiskt vara prioriterade före andra regioner där förhållandena för kvinnor är bättre.

Sammanfattningsvis skiljer sig inte Lövins anförande nämnvärt från den övriga kommunikationen om den feministiska utrikespolitiken. Den tycks vara väldigt välkoordinerad med ett fortsatt stort fokus på rättigheter, resurser och representation vilket per automatik genererar ett liberalfeministiskt perspektiv enligt analysverktyget.

Analys av UD:s intervju med samordnaren

Annika Molin Hellgren är samordnare för den feministiska utrikespolitiken. I en intervju på regeringkansliets hemsida förklarar hon vad politiken innebär och varför den behövs. Hellgren menar bland annat att kränkningar av kvinnors rättigheter är en av vår tids största utmaningar och att dessa förekommer överallt i världen. Enligt Hellgren måste det långsiktiga målet vara att säkra kvinnors rättigheter som exempelvis äganderätt och rätten till sin egen kropp för att kunna bygga fred och stabilitet på lång sikt. Hellgren väljer också att beskriva hur säkerhetspolitiken kan komma att påverkas;

"I vissa delar av världen utgör kränkningar av kvinnans mänskliga rättigheter ett växande hot mot fred och säkerhet. Vi saknar dock ofta detta perspektiv i våra säkerhetspolitiska analyser. Om vi vill vara relevanta och uppnå resultat måste genusaspekten inkluderas i det gängse säkerhetspolitiska arbetet."¹²

Hellgrens uttalande kan härledas till såväl radikalfeminismen som den postmoderna feminismen där säkerhetspolitiken måste breddas/dekonstrueras och radikalt förändras. Övergripande fokus är dock fortsatt på kvinnors rättigheter. Genom att ta på sig genusglasögonen har Hellgren insett att jämställdhet och kvinnliga

perspektiv är viktiga i en så mansdominerad bransch som diplomatin. Hellgren är relativt kollektivorienterad i sin analys.

Återigen är det liberalfeministiska tankegodset bakomliggande för resonemangen kring den feministiska utrikespolitiken. Hellgren gör ett antal indirekta referenser till resolution 1325¹³ vilken har tydliga kopplingar till nyckelord som exempelvis rättigheter, fundamentet på vilket liberalfeminismen vilar. Genom att koppla samman den utvecklade världens förtryck av kvinnor till en generell global struktur hämtar Hellgren även idéer från poststrukturell och modern feminism. Sammanfattningsvis är dock liberalfeminismen dominerande i intervjun med Annika Molin Hellgren, även om stora delar av den går att koppla till såväl radikalfeminismen som dess poststrukturella/moderna dito.

Slutsatser

Det finns ett genomgående liberalfeministiskt tema i konkretiseringen av den feministiska utrikespolitiken. Främst gäller detta i fråga om vilka metoder som regeringen är beredda att använda för att komma till rätta med

¹¹ Anförande FN-förbundet, 2015

¹² www.regeringskansliet.se: Hon är UD:s första jämställdhetsambassadör, 2015

¹³ UN Women: Resolution 1325 är bindande och uppmanar medlemsstaterna att: "... se till att kvinnor i ökad utsträckning deltar på alla beslutsnivåer i nationella, regionala och internationella institutioner och mekanismer för förebyggande, hantering och lösning av konflikter."

ojämställdhet. Regeringen lyfter fram stärkandet av kvinnors rättigheter som det främsta verktyget för en feministisk utrikespolitik, vilket också är liberalfeminismens främsta metod för att uppnå jämställdhet. Wallström och Lövin återkommer även till representation som ett viktigt verktyg i arbetet vilket kan ses som både liberalfeministiskt och radikalfeministiskt.

Ett annat återkommande tema är kvinnors rätt till sin egen kropp och arbetet för sexuell och reproduktiv hälsa. Inom radikalfeminismen anses män utnyttja kvinnors sexualitet, vilket även Wallström och Lövin menar är förekommande i konfliktområden – dock inte alla män. Wallström vill se stora institutionella reformer gällande kvinnors representation och även att synen på konflikter och säkerhet ändras till att inkludera kvinnors perspektiv. Dessa förslag kan betraktas som både liberalfeministiska och radikalfeministiska samt möjligen även poststrukturella, i den meningen att man vill bredda begreppet konflikt. Kvinnors rätt till självständighet genom ekonomiskt stöd och rätten till ägande är också ett ständigt återkommande ämne i UD:s kommunikation, vilket är ett tydligt liberalfeministiskt perspektiv.

Resultatet från denna studie pekar på att regeringens feministiska utrikespolitik präglas av ett liberalfeministiskt perspektiv, med vissa inslag av radikalfeminism och väldigt få inslag

av poststrukturell feminism. UD:s feminism ligger alltså närmare Birgitta Ohlssons tolkning av feminism än Gudrun Schymans, givet att det analyserade materialet är representativt för den feministiska utrikespolitiken.

I augusti 2014 kallade sig 47 procent av den svenska väljarkåren för feminist, vilket var en ökning med 14 procent sedan 2010. Samtidigt tyckte 72 procent av väljarna att frågan om jämställdhet mellan könen var ganska eller mycket viktig när de skulle välja parti. Det går således inte att förneka att innehåller i den feministiska utrikespolitiken har ett starkt folkligt stöd men att epitetet ”feministisk” inte har samma genomslag i väljarkåren. Att kalla sig feminist är vanligare i de rödgröna leden än inom borgerligheten och detta förklarar delvis det stora motståndet mot regeringens utrikespolitik bland de borgerliga.

Genom att göra en tillbakablick på det gångna året i den svenska utrikespolitiken går det att se en tydlig förändring jämfört med den borgerliga regeringens utrikespolitik. Under Stefan Löfvens och Margot Wallströms styre har Sverige erkänt staten Palestina, rest jorden runt för att få stöttning för kandidaturen till FN:s säkerhetsråd och retat gallfeber på Israel, Arabförbundet och Saudiarabien. Allt detta är resultatet av en aktivistisk socialdemokratisk utrikespolitik i syfte att blidka en intern opinion med symboliska handlingar.

Möjligen kan en feministisk utrikespolitik betraktas som ett led i detta försök till att återigen göra Sverige till ”hela världens samvete” eller i alla fall ett försök till att vinna nästa val genom att föra en inrikes utrikespolitik.

Resultatet av undersökningen i denna rapport tyder dock på någonting annat. Wallström stakar ut en liberalfeministisk väg där kvinnors rättigheter sätts i främsta rummet. Med detta fortsätter hon det arbete som Fredrik Reinfeldt, Gunilla Carlsson, Carl Bildt och Hillevi Engström gjorde – med den skillnaden att det kallas en feministisk utrikespolitik. Innehållet är inte särskilt förändrat och att Wallström skulle vara mjuk gentemot Ryssland för att hon låter ”feminismen genomsyra hela utrikesförvaltningen” har hon motbevisat.

Regeringens utrikespolitik bör därför inte kritiseras för sitt starka engagemang i att säkra kvinnors rättigheter globalt. Resolution 1325¹⁴ berör en av vår tids viktigaste frågor och det finns inte några tydliga konfliktlinjer mellan borgerlig utrikespolitik för jämställdhet och regeringens feministiska utrikespolitik. Den feministiska utrikespolitiken som bedrivs är en klassisk svensk utrikespolitik som fått

¹⁴ UN Women: Resolution 1325 är bindande och uppmanar medlemsstaterna att: "... se till att kvinnor i ökad utsträckning deltar på alla beslutsnivåer i nationella, regionala och internationella institutioner och mekanismer för förebyggande, hantering och lösning av konflikter."

ett nytt namn – en populistisk etikettering – under hejarop från miljö- och vänsterpartister.

Det finns däremot skäl att kritisera regeringens utrikespolitik där det handlar om en avsaknad av verklighetsförankring och överdriven idealism. Kandidaturen till FN:s säkerhetsråd är ett typexempel på när symbolpolitik blir ledande i utrikespolitiken. Vad Sverige ska kunna åstadkomma i en av världens mest dysfunktionella församlingar utan vetorätt och med ”en oberoende röst” är högst oklart. Det är bättre att driva på inom EU, vilket den föregående regeringen gjorde med lyckat resultat¹⁵, även om man inte plockar lika många inrikespolitiska poäng på en sådan politik.

Den feministiska utrikespolitiken har sammankopplats med den nya regeringens socialdemokratiska utrikesnostalgi som så många borgerligt

sinnade personer (även jag) är kritiska till. En modern borgerlighet borde dock inte avfärda den feministiska utrikespolitiken som sådan, utan istället formulera en egen utrikespolitik för global jämställdhet. Bäst vore att fortsätta på den inslagna vägen och fokusera på kvinnors ekonomiska egenmakt och medborgerliga rättigheter. Däremot borde man vända sig emot att epitetet feminism genomsyrar hela utrikesförvaltningen. Det behövs knappast några genusglasögon för att se hur Ryssland bryter mot folkrätten och agerar aggressivt i vårt närområde. En borgerlig utrikespolitik applicerar ett jämställt perspektiv när detta är nödvändigt och aktuellt, men lämnar genusglasögonen hemma när man till exempel höjer rösten för Ukrainas självständighet.

Den feministiska utrikespolitiken är inte samma sak som FI:s pacifism utan en inrikes utrikespolitik vars

innehåll inte skiljer sig nämnvärt från de jämställdhetsideal den tidigare borgerliga regeringen förespråkade. Enligt resultatet av denna undersökning är det snarare det populistiska i att kalla den ”feministisk” som bör kritiseras. Wallström tycks dock vara en socialdemokratisk praktiker vars fokus på kvinnors rättigheter, resurser och representation inte strider mot den borgerlighet jag känner.

Min rekommendation till borgerliga politiker och tyckare framöver är kritisera regeringens utrikespolitik på grund av Palmenostalgi, övertro på FN och fokus på konflikter på andra sidan jorden. Däremot bör man inte ha särskilt mycket att invända mot innehållet i regeringens (liberal)feministiska utrikespolitik – trots det uppenbart populistiska i hur den har lanserats.

¹⁵ *European Foreign Policy Scorecard, 2015*

FÖRFATTAREN:

Carl Albinsson har en magisterexamen i statsvetenskap från Försvarshögskolan med inriktning på krishantering och internationell samverkan. Under våren 2015 praktiserade han på Sveriges ambassad i Oslo. Carl är även ledamot av Svenska Atlantkommitténs styrelse.